

De erotische prenten van Aat Veldhoen

Wanneer ik in de zomer van 1965 in Amsterdam kunstgeschiedenis ga studeren, val ik met de neus in de boter: de kunstenaars van de binnenstad hebben een open atelier route.

Ik kan bij ze langs komen, ik kan bij ze aankloppen en een praatje met ze maken.

Zo spreek ik Jan Wolkers, Bert Schierbeek, Remco Campert, Aat Veldhoen, Simon Vinkenoog, Robert Jasper Grootveld en Maja, de moeder van het Leidseplein.

Ze ontvangen me, ze zijn gastvrij, maar na een half uur sta ik weer buiten: de kunstenaars hebben het druk en we hebben elkaar niet zo veel te vertellen.

Alleen bij Aat Veldhoen blijf ik hangen.

Aat (Aatje) laat mij zien hoe je litho's maakt en hij vertelt hoe hij met zijn schetsboek naar ziekenhuizen gaat en vrijende vrienden in hun slaapkamer tekent.

Hij maakt meer afdrucken van zijn tekeningen, want met één tekening kan hij wie weet € 100,- verdienen en voor elke herdruk vraagt hij € 5.-, zodat hij met 30 herdrukken € 150,- kan verdienen. "Beter toch? Hangt zo'n tekening bij dertig gewone mensen aan de muur in plaats van in een museum of in een villa.'

De bakfiets

Aat Veldhoen gaat met zijn litho's de straat op. Hij heeft een bakfiets met een stellage, waarop hij zijn tekeningen van naakten, paringen en bevallingen exposeert.

Daar gaat hij mee de straat op, daar staat hij mee op het Spui en op het Leidseplein en hij krijgt volop media-aandacht. Want de verkoop van tekeningen op straat is verboden en de verkoop van tekeningen van paringen en naakten is pornografie.

De eerste week doet hij het zelf –hij geeft hij het ene interview na het andere-, maar als het nieuwtje ervan af is, laat hij de bakfietsverkoop over aan studenten zoals ik.

Die krijgen per dag een Veldhoen-tekening als beloning.

'Ik heb geen vergunning,' zegt hij, 'Als ze je vragen naar een vergunning, zeg je maar dat je aan het verhuizen bent. Dan ga je een eindje verderop staan. Voor een verhuizing heb je geen vergunning nodig.'

Het duurt 2 weken, dan is het nieuwtje eraf.

Er komt nog een opleving van de media-aandacht wanneer ik door de politie wordt opgepakt. Ik moet met twee agenten mee naar het politiebureau in de Warmoesstraat.

Daar leggen ze beslag op de tekeningen. Die worden aangemerkt als pornografie.

Wist ik dat niet? Toch is het zo.

De bakfiets mag ik houden. Daar hebben ze op het bureau Warmoesstraat geen plaats voor!

Ik breng de bakfiets terug naar Aatje en krijg een paring mee.

Die hang ik met spelden op het behang van mijn studentenkamer.

Ik hoor er niemand over.

Zelfs mijn vader en moeder zien er niks onoorbaars in. Ze zien niet eens dat er wat onoorbaars hangt.